

Barbara Zemljič je vsestranska v svetu filma, saj se je preskusila že v vlogi scenaristke, igralka, montažerke, kostumografinje kot tudi režiserke. □ Diplomirala je iz filozofije, trenutno pa je študentka režije na AGRFT, za scenarij in igro v kratkem filmu *Lasje* pa je lani prejela Prešernovo nagrado.

Pod pojmom kulture razumemo mnogo stvari od filmov, glasbe, knjig, gledališča, pa vse do vizualnih umetnosti in drugih oblik kreativnega izražanja. Nas pa zanima katera vrsta kulturne dejavnosti vam je najbližja in zakaj.

Težko vprašanje. Oblike kreativnega izražanja so zame kot ljubezni, vsaka po svoje lepa in drugačna. V tem smislu nisem monogamna, izrazi se pri meni dopolnjujejo in prepletajo. Moja prva ljubezen je bila zagotovo knjiga in posledično tudi pisanje. Že od majhnega sem bila rahlo asocialen knjigožer. To me spremlja danes pretežno skozi pisanje scenarijev in pa kratkih poetičnih zgodbic, s katerimi skozi špranje črk poskušam ujeti tisto subtilno, kar scenarijem in vizualnim medijem v načinu sporočanja umanjka.

Kmalu potem me je popolnoma omrežilo gledališče. Igra, režija, pisanje dramskega teksta, zakonitosti prostora in časa, emocije, ki jih nosi s sabo....Podarilo mi je dragocene izkušnje, s katerimi znam danes veliko bolje voditi igralca kot bi ga sicer. Proti koncu študija filozofije (ki me je bogato obdarila z vsebino, širino in temami, ki sem jih želela sporočiti), sem se končno opogumila in se začela spogledovati s filmom.

Še vedno se mi zdi osupljivo, koliko načinov izražanja je združeno v sedmi umetnosti. Vsak dan znova skozenj nadgrajujem poznavanje prepletanja emocij, kompozicij, atmosfer, barv, glasbe, ritma, arhitekture, komunikacije in še mnogo drugih oblik, ki se skozenj združijo v eno. Ravno zaradi kompleksnosti filma se mi zdi primerno, da pred študijem režije resno študiraš še na kakšni drugi fakulteti. Vesela sem, da bom skozi ta po-klic lahko rasla in se učila celo življenje.

Se aktivno kulturno udeležujete oziroma ali ste se kdaj?

Odkar pomnim, a dandanes vsekakor manj, kot bi si želela. Narava mojega poklica mi velikokrat v taki meri onemogoča večerne ogleda gledaliških predstav, razstav, koncertov, da skoraj nikoli ne morem reči, da sem kulturno »sita«, hkrati pa se polnim skozi umetnost, zato poskušam ostati vsaj približno na tekočem. Hvala bogu za DVD-je, s katerimi vsaj delno nadoknadim nezamenljive projekcije s filmskega platna, pa za balkonček, s katerega tu in tam ujamem konec kakšnega dobrega koncerta iz Križank. Zamujeno poskušam nadoknaditi na potovanjih

Kakšne knjige berete, kako pogosto in ali bi lahko izbrali vašo najljubšo knjigo?

Hm. Poleg t.i. študijske literature berem večinoma leposlovne romane (za dušo), psihoterapevtske študije (za scenaristiko in zase), scenaristične in režijske priročnike, občasno

tudi filozofska dela, pa tu in tam tudi kakšno zbirko pesmi. Zagotovo pa sem kaj pozabila. Knjige so fantastične učiteljice življenja. Seveda, če jih preneseš vanj. »*Walk the walk, don't talk the talk* .«

Moje branje trenutno poteka kampanjsko. Kadar imam čas, jih požiram eno za drugo z nakopičenega spiska, dokler spet ne zbolim za kroničnim pomanjkanjem spanja in za nekaj časa preneham. Sem tisti tip bralca, ki dobro knjigo pogoltne v enem dahu in jo le stežka odloži. Zato se vedno zelo veselim počitnic.

So pa tudi knjige, h katerim se venomer vračam in jih moram imeti doma. Te bi verjetno lahko spadale v kategorijo najljubših, čeprav mislim, da le ta ne obstaja. Ena takih je knjiga: Ženske, ki tečejo z volkovi (Clarissa Pinkola Estes). Globina, modrost, večplastno prepletanje duha, telesa, duše, emocije, filozofije in literature vtisnjena sevajoč skozi te vezane liste, me vedno znova spomni na »tisto« bistveno in navda s hvaležnostjo.

Katera zvrst glasbe je vam najbolj pri srcu? Kupujete originalne CD-je ali poslušate MP3-je? Kateri koncert ste obiskali nazadnje?

Nimam najljubše zvrsti glasbe. Poslušam jo glede na razpoloženje. Blizu mi je jazz, blues, klasika, funky, pa vse do elektronske glasbe, rocka in tudi popa.

Rada prepoznam kvalitetno izvedbo tudi v zvrsti, ki mi morda ni najbolj blizu. To zahteva tako TV režija koncertov, kot tudi vstavljanje filmske glasbe v film. Velikokrat se mi namreč zgodi, da liki v mojih scenarijih ne poslušajo iste glasbe kot jaz, takrat nujno svoj glasbeni okus podredim celoti, ki jo film zahteva. Seveda pa raje režiram glasbo, ki mi je emotivno blizu, saj na koncu procesa za videospot ali koncert skladbe preposlušam tolikokrat, da jih znam na pamet.

Priznam da originalne CD-je kupim redko. Nazadnje sem obiskala koncert Macy Gray v Križankah in odšla navdušena nad backvokalistkama. Pa bobnar mi je v glavo vrgel palčko, ki je žal padla za kulise.

Kako pogosto si privoščite ogled filma? Kakšno je vaše mnenje o slovenskem TV programu? Obstaja v vašem življenju kak film, ki je na vas naredil izreden vtis?

Filme gledam kar se da pogosto, kadar me lovi čas, pa nadaljevanke in sitcome. Poskušam sproti pogledati Slovensko filmsko produkcijo. Samo na filmskih festivalih si lahko rečem da gledam filme dovolj pogosto, hkrati pa menim, da dober film zahteva pozornega gledalca, kar vsekakor nisem kadar sem preutrujena in gledam že tretji film zapored. Sanjam pa o lastnem projektorju.

Moje mnenje o slovenskem TV programu je tako dolgo, da bi zapolnilo vaš celotem časopis (smeh). Zato na kratko: vesela sem, da se bo na AGRFT končno odprl študij scenaristike, ki bo omogočil usposobljen kader. Upam, da bodo v komisijah za realizacijo scenarijev kmalu ljudje, ki so kvalificirani za branje tako scenarističnih form kot filmskega jezika.

Prav tako upam, da se bo znotraj strukture televizije namenilo več denarja za dvigovanje kvalitete programa, predvsem pa v večji meri upoštevalo projektno delo. Poznam ogromno mladih režiserjev, ki hlepijo po dobrih scenarijih in bi jih znali zrežirati na nivoju svetovne filmske

in televizijske produkcije s tretjino tujega predračuna. Ne pa s 5% le tega. To je približno tako, kot da bi ti naročili narediti poročno obleko iz vrečk za smeti, hkrati pa bi morala izgledati kot vrhunska svilena kreacija.

Hkrati pa dober režiser ne more iz slabega scenarija narediti dobrega filma. Lahko pa iz dobrega scenarija naredi slab film.

Na tem mestu apeliram tudi na gledalce. Na komercialnih televizijah šteje gledanost, ki prinaša denar. Žalosti me dejstvo, da nezahtevne rumene vsebine prinašajo največ gledanosti. Po drugi strani je namen nacionalne televizije dvigovati kulturno raven in hkrati pokrivati vse profile gledalcev. Kar pomeni, da moramo upoštevati razpon vsebin, ki sega od športnih prenosov pa tja do resne glasbe in baleta. Vsekakor bi smotrnejše razporejanje denarja, tehničnih potreb ter usposobljenih ljudi glede na zahteve projektov v veliki meri pripomoglo k boljši kvaliteti programa, kakor tudi nagrajevanje in konec koncev tudi kaznovanje.

Filmi mi puščajo odtise. Vizualne, montažne, vsebinske, emotivne, glasbene, režijske, igralske itn...od nekaterih se zgolj učim, kako se filma ne dela. Profesionalna deformacija nosi s sabo to, da v vsakem kaj najdem in mi ni nikoli dolgčas, res dobri filmi pa me emotivno začarajo in pozabim na obrtno znanje ter se prepustim iluziji.

Spisek meni ljubih režiserjev je spet predolg in vezan na žanre, obdobja...res pa je, da sem se po ogledu Formanovega Leta nad kukavičjim gnezdrom odločila za študij filmske in televizijske režije, da se težko izognem Kubrick- ovemu opusu, da lahko spokojno umrem, če kdaj uspem narediti film kot sta Po poroki in Odpri srce od Susanne Bier...pa sem že začela z naštevanjem in delam krivico vsem velikim nenaštetim imenom...

Kako ste zadovoljni s kulturno ponudbo na Koroškem in kaj najbolj pogrešate? Kaj so glavne prednosti in slabosti koroškega kulturnega prostora?

Že leta na ljubo Koroško pridem samo tu in tam na obisk in zato ne morem reči, česa manjka in kaj pogrešam, saj se je morda kulturna ponudba razširila tudi na prej slabo pokrita področja, pa tega preprosto ne vem. Sama ne maram komentarjev o slabih slovenskih filmih, potem pa ob poizpraševanju ugotovim, da je oseba zadnjih 10 let videla enega ali celo nobenega. Tako mnenje postane neargumentirano posploševanje.

Verjamem v konstruktivno izboljševanje. Tako slabost majhnosti koroškega kulturnega prostora lahko postane prednost, če se seveda majhnost ne preseli v glavo. Pa podpora »naših« tudi ni odveč.

O tem pri katerih vse filmskih projektih je Barbara Zemljič sodelovala lahko preberete [TUKAJ](#) .